

24. února

Probouzíme se do války. Část kolegů už dávno pracuje. Někteří jsou vzhůru od čtyř, kdy invaze začala. Připojují se v půl sedmé. Rychle vstávám, dávám si kafe, krátkou sprchu.

Zjišťuji, jestli Zeman nechystá další kolaborační projev. Lidé z Hradu, kteří se mnou udržují kontakty, tvrdí, že prezident je přesvědčený, že jeho projev bude jasný a rozhodně ne proruský. Nakonec se to vážně stane – s kolegyní píšu článek o tom, co se od rána kolem Zemana dělo.

Probíhají protesty před ruskou ambasádou v Praze. Někdo na její zeď nastříkal červenou barvu. Informací z Ukrajiny a Ruska je záplava. Za den vydáme třicet autorských textů.

Snažím se sehnat českého velvyslance při NATO Jakuba Landovského. Mám se mu ozvat později odpoledne.

Rusové bombardují Hadí ostrov. Jeho třináct obránců z pohraniční stráže se stává hrdiny začínající války. Odmitli se vzdát s těmito slovy: „Ruská válečná loď, jdi do prdele.“ Všichni jsou považováni za mrtvé. K této památné události brzy vznikne poštovní známka.

V Česku zasedá Bezpečnostní rada státu, vláda a Sněmovna. Ukrajinský velvyslanec Jevhen Perebyjnis si vyslouží potlesk vestoje, hraje hymna jeho země.

Celý den řešíme, co musí NATO, EU a USA udělat, aby Putin invazi zastavil.

Zahraniční diplomat mi oznamuje zajímavou informaci: ve Světové bance končí šéfporadce ředitele. Rus Boris Lvin rezignoval na protest proti postupu svého státu.

Večer jdeme na pivo, musíme spláchnout ten hnusný den. Hospody jsou plné. Všichni mluví o válce.

Ještě mi volá Landovský. Mluvíme spolu neformálně. Rozhovor zatím dělat nebudeme, stejně je toho moc.

25. února

Vstávám v šest. Je pátek a pak víkend. Dlouho jsem se na něj těšil. Chtěl jsem jen ležet, číst si. Místo toho ale budu v práci.

V noci sice prošly tvrdé sankce proti Rusku, ale ne to zásadní – zákaz SWIFT. Proti byly Německo (později během dne změnil názor), Itálie, Kypr a samozřejmě Maďarsko. Prezident Volodymyr Zelenskij ráno v emotivním rozhovoru říká, že Ukrajina zůstala sama.

Proč jsme my na Západě nereagovali týdný dopředu? Čekalo se, že to přijde. Nikdo ale připravený není – měli jsme na to přitom čas od přepadení Krymu a východu Ukrajiny v roce 2014. Tyto otázky si klade řada lidí.

Kdy po silných a bolestivých sankcích sáhneme? Až Putin dobude Kyjev a Zelenského oběsí na futrech? Na poradě v redakci se ani my nemůžeme shodnout, jestli je reakce EU dostačující.

Vědecký redaktor Petr Koubský hlásí: „Nevidím své uplatnění jinde, vyvrátím hlavní dezinformace, které začaly kolovat. Odevzdám to dneska.“

Vracím se domů a venčím psa. Přicházejí zprávy o mnoha mrtvých. Zelenskij vyzývá k mobilizaci a povolává krajany, aby bránili svou zemi. Mluvím po telefonu s ukrajinským velvyslancem a píšu o tom.

Mám potvrzené informace od člověka z vedení policie, že chtějí zavírat dezinformační weby a že pro to na Nejvyšším státním zastupitelství připravují dokumenty. Hodlají stíhat lidi, kteří podporují Kreml a schvalují invazi. Po domluvě posílám otázky e-mailem. Odpověď je k ničemu, zatím nechtějí říct víc.

Později během dne se informace potvrdí. Dělán rozhovor s Ondřejem Filipem ze sdružení CZ.NIC, který o zablokování osmi serverů rozhodl. Jeho slova přesvědčivě nevysvětlují, z jakého důvodu to udělali. Jsem zvědavý, jestli to soudy po válce celé neshodí. Ani v následujících týdnech to stát pořádně nevysvětlí.

Zeman na zasedání hlav států NATO vyzval k odstřížení Ruska od SWIFT. Mnoho lidí jeho projev překvapil. Zaznívají názory, že to dělá, aby nezůstal se svými předchozími dlouholetými názory osamocen.

Jsem doma sám s Eskelem. Čtu zprávy. Venku fouká, zapadá slunce. Píše mi Janey. Ptá se, jestli zvládneme případně odjet do Londýna za její rodinou autem, pokud válka přijde do střední Evropy. Odpovědi se vyhýbám. Nevím, jak jí říct, že by v tom případě jela sama, protože bych nechtěl opustit Česko. Představa, že odejdu, mě děsí. Nechápu ale, proč to vážně řešíme, když se nic takového nestane.